ρου, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκδοθοῦν τὶς ἀπόκρηες!...

—Καὶ θὰ τὰ γράψῃς ὅλ' αὐτὰ ποῦ λές; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

Ὁ κριτικὸς ἀμέσως κατευνάζεται:

— Νὰ τὰ γράψω; Μ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γράφονται, λέγονται μόνον! Ὁ ποιητὴς εἶνε φίλος μου!

Κι' αὐτὸ, κυρίαι καὶ κύριοι, καλεῖται:

Ρωμαϊκὴ κριτικὴ καὶ νὰ μᾶς συγχωρῆτε!

ΔΙΑ ΜΥΡΙΟΣΤΗΝ

φοραν οἱ ἐν Καΐρῳ καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς ἀπέδειξαν ὅτι οἱ μεγαλείτεροι καὶ εἰλικρινέστεροι πατριῶται ζοῦν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι γιὰ νὰ γαπᾷ κανεὶς τὴν πατρίδα του — ἰδίως ὅταν τύχῃ νὰ εἶνε καὶ Ρωμηὸς — πρέπει νὰ μὴ τὴν πολυβλέπῃ.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν «Ἑστίαν» εἰς 2200 Αἰγυπτιακὰς λίρας ἀνῆλθον μέχρι τοῦδε αἱ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου εἰσφοραὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ ὁμογενῶν. Κ' ἕπεται καὶ συνέχεια, διότι ὅλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς θὰ δώσουν γενναιότατα ποσὰ, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, τὸν ἐθνικώτατον,

Εἰς πόσα ἐπάνω κάτω νὰνῆλθε καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἕλληνες;

ΤΕΛΕΙΑ

κατάπτωσις λοιπόν; Πρέπει νὰ ἀπελπισθῇ κανεὶς καθολοκληρίαν;

Νὰ ἐπεμβαίνῃ ὁ Ἔλεγχος—τὸ νοιώσατε; Ὁ Ἔλεγχος!—στὰ ἐσωτερικά μας ζητήματα, νὰ ὑποδουλώνεται συνεπῶς τὸ Κράτος καὶ νὰ μὴ ἐπιφαίνεται μία κἂν σανίδα στὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος;

Εἶνε φυλὴ πειὰ αὐτὴ, ἡ δική μας γιὰ νὰ ἐνθουσιάζῃ τὸν κ. Μὰξ Νορντάου καὶ νὰ τὸν ἀναγκάζῃ νὰ γράφῃ ἄρθρα καὶ νὰ στέλλῃ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα;

ΑΓΡΑΦΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ἀγράφου νόμου, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῶν ἀλιτηρίων ἐκείνων χωρικῶν ποῦ ἔκοψαν τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Λιοσίων καὶ τὰ πούλησαν γιὰ ξύλα, μὲ τὴν ὀκά.

Καθόλου ὅμως παράδοξον νὰ περάσουν κι' αὐτοὶ μεθαύριον ἀπὸ τὸ πλημμελειοδικεῖον καὶ νὰ θωωθοῦν πανηγυρικῶς, ἀφοῦ τὰ βρωμερὰ χέρια τους τὰ χρησιμοποιοῦν ὄχι μόνον γιὰ νὰ κόβουν τὰ δένδρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ψηφίζουν. Μήπως δὲν ἐννοούμεθα;

ΝΑ ΚΛΕΠΤΟΥΝ

καὶ τὰ ὑλικὰ τῆς ἑταιρίας τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσσης καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάζουν νὰ πειλῇ ὅτι θὰ σταματήσῃ τὰς ἐργασίας της, ἂν ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ μέτρα δραστήρια κατὰ τῶν λωποδυτῶν;

Μὴ χειρότερα! Οἱ Βούλγαροι συνωμόται οἱ ὁποῖοι τόσον θορυβωδῶς συνελήφθησαν πρό τινων μηνῶν ἐδῶ, τόσο κακὸ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν στὴν πατρίδα μας.

Κ' ἔπειτα φωνάζομε πῶς πρέπει νὰ πάρουμε καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ ἀκόμη δὲν κατορθώσαμε οὔτε τὴν Ἐλευθέρα Ἑλλάδα νὰ φυλάττωμεν!...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Δ. Κατερινοπούλου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας, δὲν ὑπάρχει. Ὁ κ. Κατερινόπουλος ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐνδεδειγμένος καθηγητής, κατέλαβε δὲ τὴν ἕδραν ἐπαξίως καὶ τῶν μελετῶν καὶ τῆς μακρᾶς πείρας του τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε κ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ πελατείᾳ του κ' ἐν τῇ Ἀστυκλινικῇ ὅπου ἐπὶ ὀκταετίας ὁλόκληρον ὡς βοηθὸς διδάσκει.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἕδραν τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς διδάσκαλος κ. Μαγγίνας ἐκλείσε, θὰ τὴν τιμήσῃ καὶ ὁ νέος καθηγητής.

ΕΓΡΑΦΗ

κάπου χθές, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μετὰ περισκέψεως πλέον εἰς ὅλας τὰς ὑπαλληλικὰς μεταβολάς, παραβλέπουσα τὰς ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις καὶ ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ πιστεύομεν. Ἅμα ἐξαντληθῇ ἡ πίστωσις τῶν φίλων, ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Ἡ πίστωσις δὲ τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται περὶ τὰ τέλη της καὶ ἀπόδειξις αἱ ραγδαῖαι μεταβολαὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνδρὸς ὀνομάζεται: «Θέλω». Ἡ εὐδαιμονία τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται: «Ἐκεῖνος θέλει.»

Ἀγαπᾶτε πάντοτε τὸν πλησίον σας ὡς ἑαυτὸν — ἀλλὰ καὶ νὰ εἶσθε κατ' ἀρχὴν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ἑαυτούς.

Ἀποφεύγετε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὴν δικαιοσύνην των! Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε μόνον τὸ μέλι ποῦ λείπει ἀπὸ τὰς ψυχάς των. Καὶ ἐὰν αὐτοκαλοῦνται δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ, μὴ λησμονῆτε ὅτι δὲν τοὺς λείπει παρὰ ἡ δύναμις διὰ νὰ εἶνε Φαρισαῖοι.

Δὲν ὑπῆρξε παρὰ εἰς μόνος Χριστιανὸς καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὸ ὡραῖον καὶ νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἐκφράζῃ, νὰ ζητῇ κανεὶς πολλὰ, μέλιγα λόγια. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια.

Φρ. Νιτσε

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΩΝ

ΚΛΕΒΕΛΑΝΔ ΚΑΙ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Ἤδη ὅτε ἀπολύονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως οἱ ἄριστοι τῶν ὑπαλλήλων, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τοὺς διώρισαν **οἱ ἄλλοι**, ἢ τοὺς προήγαγον **οἱ ἄλλοι**, ἀνεπολήσαμεν μίαν μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσε διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως χρηστὸν ὑπάλληλον ὁ δικτηρικότερος τῶν οὐμοριστικῶν κλάδων τῆς βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, ὁ Μὰρκ Τβαὶν – ψευδώνυμον κρύπτον τὴν προσωπικότητα τοῦ κ. Μ. Κλέμενς.

Οἱ δημοκρατικοὶ εἶχον νικήσει τοὺς ρεπουμπλικανοὺς κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου εἶχεν ἀνέλθῃ ὁ Κλέβελανδ.

Ὁ Μὰρκ Τβαὶν περιηγεῖτο τότε τὴν Εὐρώπην, εὑρίσκετο δὲ ἀπὸ ἡμερῶν ἐν Φραγκφούρτῃ, ὅτε ἐπισκεφθεὶς ἡμέραν τινὰ τὸν γενικὸν Πρόξενον τῆς Συμπολιτείας κύριον Μάσσων, τὸν εὗρε τοποθετοῦντα εἰς κιβώτια τὰ βιβλία καὶ τὰ ἔγγραφά του.

— Ὥρα καλή, τοῦ λέγει ἔκπληκτος, τί τρέχει, Νάσσων;

— Τί νὰ τρέχῃ; τὰ καθήκοντά μου ἔληξαν. Εἶμαι ρεπουμπλικανὸς καὶ ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Συμπολιτείας δημοκρατικός. Ἡ θέσις μου ἀνήκει πλέον εἰς δημοκρατικόν.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι αἶσχος! εἶπεν ὁ Τβαὶν ἀποσυρόμενος.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μὶς Ρούθ Κλέβελανδ, δηλαδὴ πρὸς τὸ θυγάτριον τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατείας, ἡλικίας **δέκα μόνον μηνῶν**·

«Ἀγαπητή μου Ρούθ, ἔχω ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ καμμίαν χάριν ἀπὸ δημοσίαν ἀρχήν. Ἀλλὰ δὲν παραβιάζω τὸν ὅρκον μου, ἐὰν σᾶς ἀπευθύνω μίς, ὀλίγας φιλικὰς γραμμὰς διὰ νὰ σᾶς καταγγείλω ὅτι πρόκειται νὰ τελεσθῇ ὕβρις κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν δημοσίων συμφερόντων, διὰ τῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ παππάκη σας χρηστῶν ὑπαλλήλων καὶ μεταξὺ ἄλλων τοῦ καλλιτέρου τῶν προξένων τῆς Συμπολιτείας ἐξ ὅσων ἐγνώρισα. Σημειώσατε δὲ, ἀγαπητὴ δεσποινίς, ὅτι ἐγνώρισα πολλούς.»

Καὶ ἀφοῦ ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσιν συνεπλήρωσεν ὡς ἑξῆς τὸ γράμμα του πρὸς τὴν δεκάμηνον δεσποινίδα.

«Εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητὴ μίς, θὰ εἶναι εὔκολον εἰς πρώτην μετὰ τοῦ παππάκη σας συνομιλίαν περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὸν πρόεδρον τῆς δημοκρατίας περὶ τοῦ γενικοῦ προξένου Μάσσων καὶ νὰ τῷ παραστήσετε **ποίαν ὑπόληψιν τρέφω πρὸς κυβέρνησιν ἀπολύουσαν**

τευμένη μὲ τὴν σάρκα, γιὰ νὰ εἶμαι σ' ἐσὲ καθὼς ἡ πνοή σου εἶνε στὰ στήθη σου. Ἰδοὺ τί ἔκαμα γιὰ σένα. Καὶ σὺ μ' ἀγάπησες, μ' ἀγάπησες. Ἐτράφης ἀπὸ ἐμὲ καθὼς ἀπὸ βότρυν σταφυλῆς, ἕως τὸν λαιμόν, ἕως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐχόρτασες ἀπὸ τὴν γλυκάδα μου. Μὲ εἶδες ὡραίαν, εὗρες εἰς τὸ σῶμα μου τὸ διαμάντι καὶ τὸ κεχριμπάρι· μ' ἐξεφύλλισες ὡσὰν πολλύφυλλον ἄνθος. Γιὰ σένα οἱ πλόκαμοί μου εἶχαν τὴν εὐωδίαν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς σμύρνας, ὡσὰν τὰ σχοινία πλοίου καταφόρτου ἀπὸ μυρωδικά. (Διακοπή. Μὲ κίνημα ἀόριστον ἐγγίζει τὴν κόμην της τὰς παρειάς της, τὸν πώγωνά της.) Ἐπέθανεν λοιπὸν ξάφνου τὸ πρόσωπό μου σὰν τὸ φύλλο ποῦ πεθαίνει γιὰ μιὰ ἡμέρα; Ἐν τούτοις εἰς τὸν γυμνὸν τράχηλόν μου ἔχω ἀκόμη τὴν θερμήν σου ἀναπνοήν... (Ἀπηυδηκεία καὶ τρέμουσα ἐγγίζει τὸν τράχηλόν της ὡσεὶ νὰ ἐζήτει ἐν αὐτῷ ρυτίδας.) Ἀνεκάλυψες ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὰ ἴχνη τῶν ἐτῶν; (Σηκώνει τὸ ἐπὶ τοῦ τάπητος κάτοπτρον καὶ κυττάζεται ἐν αὐτῷ. Ἡ μορφή της φαίνεται τεταραγμένη ἀπὸ θλῖψιν καὶ ὠχρότητα. Χαμηλώνει τὸ κάτοπτρον καὶ μένει στιγμάς τινας ἀκίνητος ὡσὰν ἀπολιθωθεῖσα ἀπὸ ἀπελπισίαν.

Πεντέλα (ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κιγκλιδώματος).

Διακρίνω δύο ἱππεῖς εἰς τὴν Ὀρλάνδαν.

Γραδενίγα ἀνασκιρτῶσα.

Ὁ Πάρις; Ὁ Ἄλμυρος; Μόνοι;

Πεντέλα

Συνοδεύουν μίαν ἡμίονον... Ἐπάνω εἰς τὴν ἡμίονον εἶναι μία γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα φαίνεται δεμένη σὰν αἰχμάλωτος.

Γραδενίγα (μὲ σκίρτημα χαρᾶς.)

Εἶναι ἡ μάγισσα! Ἔρχεται! Φθάνει! (ἀναπνέει βαθέως μὲ ὀφθαλμοὺς σηκωμένους πρὸς τὰ πλατιὰ ἀκτινοβόλα νέφη ποῦ κρέμανται ὑπεράνω τοῦ κήπου τοῦ κρόκου καὶ τῆς πορφύρας. Ἀπὸ μακρυὰ φθάνει ἀνὰ διακεκομένα κύματα ἡ μουσικὴ τῶν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν ποταμόν. Φρενητιώδης ἐπιθυμία ζωῆς καὶ ἀπολαύσεως τῆς φουσκώνουν τὴν καρδιά.) Ἀ! Πανθέα, Πανθέα! Ὅλα μου τὰ πλούτη γιὰ μία πλεξίδα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου, γιὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά σου, γιὰ τὸ παραμικρότερον τεμάχιον ἀπὸ ἐσέ, γιὰ τὸ ἀτελέστερον ἀπὸ τὰ πράγματά σου, γιὰ ἕνα νύχι, μία κλωστή! Ὅλο μου τὸ χρυσάφι, ὅλας μου τὰς γαίας, ὅλα μου τὰ παλάτια σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ μοῦ φέρῃ μίαν κλωστὴν ἀπὸ τὸν στηθόδεσμόν σου! (πλησιάζει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν κιγκλίδα καὶ ἐγκαταλείπεται ὡς εἰς δίκτυον, κυττάζει διὰ μέσου τοῦ φιλλώματος καὶ καλεῖ.) Νέρισσα! Κατερίνα! Ὄρσολα. Ἰακωβέλα! Ἀ! ποία ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ φέρῃ τὸν θάνατον; Ποία ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ φέρῃ τὴν ζωήν; (ροφᾷ τὴν ὀσμὴν τῆς ὡριμότητος καὶ τῆς διαλύσεως ἡ ὁποία ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν πολυτελῆ κῆπον). Τὴν ζωήν! Τὴν ζωήν!... Πῶς οἱ καρποὶ εὐωδιάζουν.

Εἶνε βαθὺ καὶ παχὺ τὸ ἄρωμα τῶν καρπῶν Ποῦ λυόνουν ἀπὸ ὡριμότητα καὶ γλυκύτητα εἰς τὸν κλάδον ποῦ λυγίζει καὶ στενάζει. Κανεὶς τώρα δὲν τοὺς μαζεύει πλεον, κανεὶς δὲν γεμίζει πλέον γιὰ ἐμὲ τὰ καλάθια καὶ τὰς τρόπιδας. Τὰ δένδρα εἶνε φορτωμένα καὶ κουρασμένα ἀπ' αὐτὰ καὶ παραπονοῦνται ὡσὰν νὰ ἔφεραν τὴν τιμωρίαν ὑμεναίων ὑπερευδαιμόνων. Ἡ γῆ εἶνε γεμάτη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τρέφεται μ' αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὸν λυωμένον πολτόν των γίνεται ξανθὴ καὶ παχεῖα. Ἀ! Θὰ τοὺς φάγῃ αὐτὴ ὅλους μὲ τὸ ἀπέραντον σιγηλὸν σ ὅμα της, χαμένους πλέον δι' ἐμέ, χαμένους διὰ τὸν ἔρωτά μου, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐμάζευσε. Ὅλοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, θὰ ἠδύνκντο νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὰς πλάκας μου μὲ τὸ ἡδονικόν των χνοῦδι.

Ἡ ἐπιθυμία θὰ ἠμποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ ἀνκρίθμητα χείλη ὅπως πίω γιὰ μιὰ μόνην ἡμέραν ὅλους τοὺς χυμούς των. Χαμένοι γιὰ ἐμένα, χαμένοι, χαμένοι, ὤιμέ!.... [Γλυστοᾶ διὰ μέσου τῶν σιδηρῶν δρυφάκτων τὰ ὠχρὰ καὶ κατάφορτα ἀπὸ δακτυλίδια χέρια της καὶ τὰ τείνει πρὸς τὰ ρόδια τὰ ὁποῖα στίλβουν ἐκεῖ σιμὰ. σχισμένα καὶ στάζοντα σὰν αἷμα.) ὦ καρποί, ὦ ὡραῖοι καρποί, εἴθε ἀκόμη τὸ ἄρωμά σας καὶ ἡ γλυκάδα σας νὰ εἶνε ἕνα ντύσιμο εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, κκθὼς τὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν ἡ Δόγισσα Γραδενίγα καὶ ὅταν ὁ ἀρχαῖος νόμος μετέτρεπε πρὸς χάριν μου τὸ ἀντίτιμόν σας εἰς χρυσᾶ ὑφάσματα! Ἀ! ὅταν ὅλα τὰ περιβόλια τῶν νήσων ἀπεγυμνοῦντο ὅπως ἐπὶ τοῦ θρόνου μου ἐπιφανῶ ὡραία καὶ μεγαλοπρεπὴς μὲ ἠγάπα ἐκεῖνος τότε, μὲ